

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải *Đệ Tử Quy*

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh cư sĩ

Bài thứ 43

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Như thế là chúng ta đã kết thúc 2 phần đầu: PHẦN THỨ NHẤT: Vì sao phải học đạo đức? PHẦN THỨ HAI: Giáo dục đạo đức là đường đến hạnh phúc.

*Hôm nay chuyển sang trang web, chúng ta sẽ bắt đầu vào phần chính của cả khóa học này, đó là PHẦN THỨ BA: Giảng giải *Đệ Tử Quy*.*

*Hôm qua chúng ta đã học mục A - Chánh văn *Đệ Tử Quy* và chúng ta đã cùng nhau đọc chánh văn *Đệ Tử Quy*.*

Hôm nay chúng ta bắt đầu học tới:

MỤC B: NHẬP MÔN ĐỆ TỬ QUY

Mục này tuy ngắn nhưng có 2 nội dung như sau:

I. PHƯƠNG PHÁP HỌC ĐỆ TỬ QUY

II. GIẢNG GIẢI TIÊU ĐỀ ĐỆ TỬ QUY

Bây giờ chúng ta bắt đầu học mục...

I. PHƯƠNG PHÁP HỌC ĐỆ TỬ QUY

Mục này có 3 ý:

Thứ nhất: “Nhất môn thâm nhập”;

Thứ hai: Trường thời huân tu;

*Thứ ba: Tổng kết lại thái độ học tập *Đệ Tử Quy*.*

Nói thì đơn giản thế, thế nhưng mà thực tế không đơn giản như chúng ta tưởng. Chúng ta bắt đầu nghe Tiến sĩ Thái giảng câu thứ nhất.

I-1. “Nhất môn thâm nhập” (tức là một môn thâm nhập)

Thế nào là “nhất môn”, thế nào là “thâm nhập”?

1. “Nhất môn”.

Chúng ta nghe Tiến sĩ Thái giảng:]

Đã nắm được cương lĩnh đạo đức rồi, nắm được **Đệ Tử Quy**, thì nắm được cương lĩnh của đạo đức. Cho nên chúng ta học tập trước tiên từ một môn **Đệ Tử Quy** này mà thâm nhập.

[Đệ Tử Quy chính là nền tảng, nền tảng là cái lớp 1 cho chúng ta, nền tảng tu hành đấy. Bởi vì chúng ta muốn làm Phật, làm Bồ Tát thì trước tiên các bạn phải học làm người đã. Cho nên, Đệ Tử Quy chính là dạy bạn làm người, làm người đúng theo nghĩa của nó.

Tiếp tục, bạn muốn học tiếp lên, không muốn làm người, bạn nâng cấp lên làm thần tiên thì học gì ạ? Thái Thượng Cảm Ứng Thiên.

Tiếp tục đến Thập Thiện Nghiệp Đạo, bạn học cho đến viên mãn, tôi vẫn dùng từ viên mãn, thì lúc đấy bạn đắc quả vị A La Hán.

Từ quả vị A La Hán và Bích Chi Phật trở lên mà muốn lên Bồ Tát, thì bạn phải học gì ạ? Giáo học. Bạn nhớ không ạ? Cho nên chữ Bồ Tát, chữ “Bồ” mới là Bồ Đề, là giác ngộ. “Tát” là gì ạ? Tát đoá, là chúng hữu tình. Tức là giác ngộ chúng hữu tình.

Cho nên từ quả vị A La Hán, bạn muốn lên đến quả vị Bồ Tát thì nhất định bạn phải giáo học, bạn dạy học. Trong quá trình dạy học đấy thì giữa thầy với trò có những cái sự gọi là tiếp xúc, trò không hiểu thì hỏi thầy, thầy lại phải đọc thêm. Cứ như thế bạn sẽ buông bỏ được phân biệt.

Bắt đầu từ Bồ Tát trở lên muốn thành Phật thì bạn làm thế nào? Vâng ạ. Hòa Thượng ví lúc ấy khi bạn là Bồ Tát bậc thứ 11 rồi, thì bạn đã gia nhập được “Nhất chân pháp giới” rồi. Khi gia nhập “Nhất chân pháp giới” rồi, thì Hòa Thượng bảo chỉ còn có một cách duy nhất, như cái bình rượu,

bạn đổ sạch đi rồi, bạn rửa rồi nhưng nó vẫn có mùi rượu. Vậy để im, gọi là “nhậm vận”, cứ thế rồi cuối cùng bạn sẽ lên, đó ạ.

Cho nên các bạn nhớ, *Đệ Tử Quy* là dạy cho các bạn làm người.

Căn bản làm người là chữ Hiếu. Thái độ làm người là Nhân, Lễ, Nghĩa, Trí. Về sau *Mạnh Tử* thêm chữ Tín. *Hòa Thượng* có nói là Nhân, Lễ, Nghĩa, Trí đầy như là tứ chi vậy, nếu bạn khuyết đi một thì tức là bạn là phế nhân, bạn không còn là người, đúng không ạ? Về sau *Mạnh Tử* thêm chữ Tín, không có bạn bảo là sao lại nói “tứ chi” lại thành năm.

Bạn muốn làm người, căn bản làm người là chữ Hiếu. Còn nếu cái căn bản đấy bạn không làm được, vứt! Cho nên, *Hòa Thượng* mới nói là *Đức Phật* dạy bộ *Kinh Địa Tạng*, 10 phương 3 đời chư *Phật*, tất cả các vị Hiền, Thánh, Tăng đều đến dự, bởi vì không có một cái vị nào mà bỏ qua được chữ Hiếu mà lại thành tựu cả.

Căn bản làm việc là chữ Liêm. Bạn không có cái chữ Liêm, bạn không làm được việc. Thái độ làm việc là gì ạ? Thành thật, khiêm hạ, nhẫn nại và có trách nhiệm.

Cho nên bắt đầu bạn từ *Đệ Tử Quy* là bạn đang học làm người, căn bản làm người là chữ Hiếu. Cho nên chương I đầu tiên của bạn phải là “*Nhập Tắc Hiếu*”. Đây là lớp 1. Cho nên nhất định bạn phải từ *Đệ Tử Quy* mà thâm nhập. Một môn đấy!]

2. Chữ “Thâm nhập”

[Vì sao lại phải một môn thâm nhập ạ?

Hòa Thượng có ví, *Phật* dạy 84 nghìn pháp môn. Mỗi pháp môn là một cửa. Nếu như bạn không chịu theo một pháp môn, bạn đang học dở pháp môn này, bạn lại bảo: Ô! Cái pháp môn *Thiền* kia lại hay hơn, bạn lại chạy vào cửa *Thiền*; Đang cửa *Thiền*, bạn lại vòng trở ra, bạn lại bảo không, cái cửa gọi là *Mật* hay hơn. Thế là bạn cứ chạy loanh quanh, thì mãi mãi bạn chỉ đi ngoài vòng của cửa.

Nhưng nếu như một cửa đấy, nhất môn mà, một môn thôi, bạn học cho đến cùng. Cũng như người ta khoan nước giếng sâu, chỉ sợ bạn khoan không đủ sâu, thì bạn sẽ không thấy được cái độ ngọt của nước. Còn nếu như bạn

khoan đủ sâu, tức là bạn chỉ có một môn, bạn chí tâm, tâm bạn định vào đấy, bạn đi, có đi ắt có đến.

Khi bạn đã vào được trong cái nhà của Phật rồi, thì 84 nghìn cửa bạn muốn ra cửa nào cũng được. Cho nên gọi là “Nhất môn thâm nhập”.

Hòa Thượng có nói, xin chia sẻ thêm ạ. Hòa Thượng có nói là có 5 dạng người là:

** Có cái dạng người thứ nhất, là thượng căn thượng trí, nói một cái họ hiểu ngay, họ hành theo ngay, thì họ làm sao ạ? Họ thành tựu.*

** Cái trường hợp thứ hai, là nhất định phải có thiện tri thức ở bên cạnh, để nhắc nhở, không thì bạn vừa mới đi một tí, bạn lại quên mất rồi. Bạn lại chạy đi để làm cái này, làm cái khác, nên phải có thiện tri thức thường xuyên nhắc nhở.*

** Trường hợp thứ ba, nghĩa là phải, thiện tri thức phải khổ công, hết sức là khổ nhọc thì bắt đầu mới được.*

** Trường hợp thứ tư, là bạn học rồi nhưng bạn không chịu, bạn lại chạy đi, cuối cùng bạn ra ngoài cuộc đời mãi rồi, thì nào là gặp là lỗi là này, họa hại này, rồi là tai nạn đến. Lúc đấy bắt đầu bạn mới khi lâm nguy bạn ôm chân Phật, bạn lại quay trở lại. Trường hợp này vẫn cứ thành tựu.*

Bốn trường hợp trên vẫn thành tựu. Lúc mà Hòa Thượng chia sẻ đến cái dạng người thứ tư là bị lỗi là mãi rồi, họa hại mãi rồi, đến lúc khốn khổ quá rồi, bắt đầu quay lại nương, chúng ta tưởng đây là chúng ta, nhưng Hòa Thượng bảo không phải là các bạn. Các bạn là dạng người nào? Hòa Thượng bảo, các bạn là dạng người thứ năm này cơ, tức là vừa học được một tí ở chỗ này lại chạy sang, học cái kia. Cho nên hết kiếp này đến kiếp khác, cuối cùng vẫn cứ không thành tựu, và như tôi vẫn nói đùa là, kiếp sau lại khoanh chân, lại ngồi lại đọc Đệ Tử Quy, hoặc lại niệm câu A Di Đà Phật, vẫn không thành tựu.

Cho nên cái phương pháp học là phải “Nhất môn thâm nhập”, “Đang đọc đây, chớ thích kia”, chúng ta vừa nghe rồi đấy, “Đây chưa xong, kia chớ đọc. Thời gian ít, cần chăm chỉ. Công phu đủ, liền hiểu thông”. Đó. Cho nên mục thứ nhất của chúng ta là: “Một môn thâm nhập”. Môn nào? Đệ Tử Quy.]

Làm thế nào để thâm nhập?

Thâm nhập *[có nghĩa là]* “Giải, Hành tương ưng”:

[Bắt đầu bạn học tức là bạn Giải, nhưng mà sau đây bạn phải Hành. Nhưng từ bước Giải đến bước Hành thì các bạn phải qua mấy bước nữa ă?

Ví dụ “Cha mẹ gọi, phải đến ngay”, thì nhất định phải đến ngay, không được cha mẹ gọi lơ lớ lơ đi. “Cha mẹ sai, chớ lười biếng” thì phải nhất định không được lười biếng, không có hôm nay thì con bận việc này, ngày mai con bận việc khác, cuối cùng vẫn không làm cho cha mẹ. Đó, nhất định bạn phải Giải được, xong mới đến Hành.

Nhưng mà từ bước Giải sang bước Hành thì bạn phải như thế nào? Trước tiên là phải gì ă? Phải thuộc lòng Đệ Tử Quy đã. Nếu như bạn muốn hành mà bây giờ bạn chỉ đọc thế này, bạn không nhớ, vậy trong cuộc sống khi bạn cò xát, bạn có thể nào thực hiện được không ă? Không được!

*Cho nên cái câu chúc mới là gì ă? **“Thuộc lòng Đệ Tử Quy. Hành đúng từng câu chữ. Nội hóa tâm cung kính. Là bạn được thân người”.** Bạn nhớ, bạn phải thuộc lòng. Sau khi thuộc lòng thì bạn phải nắm giữ được ở trong đầu, đây gọi là Trì.*

Tôi vẫn nói là nếu như hàng ngày bạn mở Kinh ra đọc mà bạn không thuộc thì đây gọi là “đọc Kinh”. Đến khi bạn thuộc lòng thì gọi là “ tụng Kinh”. Đến khi bạn nắm giữ thường xuyên trong đầu để bạn thực hiện được thì đây là “trì”.

Cho nên nếu như mà bạn đọc, bạn lại bảo là để cho Phật, cho Bồ Tát, cho Không Lão Phu Tử nghe cho nó hay, xong các Ngài ban phước cho chúng ta, thì đây là mê tín.

Mà chính là Phật, Bồ Tát, cổ Thánh tiên Hiền dạy cho các bạn, các bạn phải hành được đến nơi đến chốn thì bạn mới thành tựu. Còn nếu bạn không hành được, xong bạn lại, một ngày bạn đọc, xong bạn bảo: Ôi giờ! Phật, Bồ Tát không linh, tôi đọc mãi nào có được gì đâu.

Đó, thế cho nên là từ bước Giải đến bước Hành, sau khi thuộc lòng bạn nắm giữ. Và khi nắm giữ thì tất cả các hành vi của bạn, từ thân - khẩu - ý, bạn đều biết chỗ nào phạm Đệ Tử Quy, thì bạn có thể chỉnh sửa được

hành vi của bạn. Cho nên là “Giải, Hành tương ứng”. Nhưng tại sao có chữ “tương ứng”? Bạn nghe Tiên sĩ Thái giảng nhé:]

Sau khi lý giải rồi, nhất định phải thực tiễn. Bạn thực tiễn nó sẽ giúp bạn có thể thể hội được đạo lý của Thánh Hiền.

[Giải xong Hành. Hành xong mới thấy là: “Ôi trời ơi!” đạo lý của Thánh Hiền quá thâm sâu, đúng là chuyển hóa thành phúc”. Đúng là như thế ạ.]

Thể hội được càng sâu thì bạn sẽ Giải càng cao, càng sâu. Giải được càng sâu thì bạn lại Hành được càng thiết thực.

[Cho nên Giải với Hành thấy ví như là hai cái bánh xe, như là con chim có hai cánh, thiếu đi một cánh là không có được. Đó, cho nên Giải, Hành phải tương ứng.]

Cho nên Giải giúp cho Hành, Hành lại giúp cho Giải. Vì vậy, chúng ta học một câu nhất định phải biết mau đi thực hành.

[Đó, thế gọi là thâm nhập. Chữ “Nhất môn thâm nhập” đấy. “Nhất môn” Đệ Tử Quy, học đạo đức; “thâm nhập” là phải đến được “Giải, Hành tương ứng”, học một câu hành một câu.]

Tiên sĩ Thái giảng tiếp:]

II-2. “Trường thời huân tu”¹

“Nhất môn thâm nhập. Trường thời huân tu”

1. “**Trường**” là chỉ từng giờ từng phút, sáng, tối đọc Đệ Tử Quy.

Tôi thường nói với bạn bè, chỉ cần bạn liên tục không ngừng nghỉ, mỗi ngày sớm tối đều đem Đệ Tử Quy đọc qua một lần, bảo đảm sau ba tháng, bạn sẽ cảm thấy đạo đức học vấn có tiến bộ rất nhiều. Thang thuốc này trước mắt người uống vào, hiệu quả đều rất tốt. Các vị có muốn thử uống không?

¹ Huân tu dài lâu

[Đó ạ! Hàng ngày bạn đọc Đệ Tử Quy, đọc thuộc, đảm bảo sau 3 tháng bạn sẽ cảm thấy đạo đức học vắn lên nhiều. Ở đây thì cũng có quý vị đồng tu cũng chia sẻ với tôi là tối nào cũng muốn là để kiểm điểm Đệ Tử Quy. Tôi bảo:

- Đảm bảo bạn đọc như thầy Thái nói 3 tháng, hàng ngày bạn kiểm điểm hành vi của bạn, thì rồi là đạo đức, học vắn của bạn sẽ khác lên rất nhiều.

Nhưng mà rất tiếc rằng đều là chỉ có kiểm điểm được vài ngày, làm được một ngày gọi là một ngày hạ, thế xong đến một tuần là đông, lại đóng băng, xong lại xốc lên mãi, xong lại được một ngày, xong lại cuối cùng xốc lên mãi, xong cũng lại rơi.

Cho nên thầy Thái nói là đảm bảo ba tháng. Tôi mới nói có một tháng thôi mà các bạn còn không làm được. Các bạn thử xem, đây ạ.]

Thang thuốc này trước mắt người uống vào, hiệu quả đều tốt. Các vị có muốn uống thử không?

[Các vị có muốn uống thử không ạ? Các bạn giờ tay tôi xem thử ạ?

Tôi lại nhắc lại cái ví dụ của Socrates, là nhà triết học cổ của Hy Lạp. Ông dạy một lớp có đến 100 học trò. Thế thì khi ông dạy ông nói sao ạ? Một ngày các bạn chỉ cần giờ tay lên, giờ tay xuống như thế này cho tôi 10 lần, ngày nào cũng làm trong vòng 1 năm. Không dạy gì hết.

Một tháng sau ông hỏi lại thì ở lớp chỉ còn có 50 người là giờ tay lên, giờ tay xuống hàng ngày mấy phút.

Một năm sau ông hỏi lại chỉ còn có một người duy nhất, và người đấy chính là Platon - về sau trở thành hậu duệ của Socrates, nhà triết học nổi tiếng của Hy Lạp cổ. Cho nên 100 người mà chỉ có một người.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Khi tôi ở Hải Khẩu, có một vị thầy giáo thật sự đã làm được. Vị thầy giáo này lần đầu tiên lên lớp, tôi có ấn tượng rất sâu. Vào Tết Nguyên Tiêu năm ngoái, khi ông nghe giảng, mắt không hề dao động.

Tôi giảng rất nhiều câu chuyện của Thánh triết, ông đều cố gắng ghi chép lại. Ông học được hơn ba tháng thì đi đến trước mặt tôi rồi nói:

- Thầy Thái ơi! Giáo dục của Thánh Hiền tốt như vậy, không thể chỉ có gia đình tôi được lợi ích, tôi mong muốn quay về quê hương tôi để dạy Đệ Tử Quy.

[Đó ạ, ông thấy tốt thật sự và cuối cùng ông quyết tâm là để ông quay về quê hương ông để dạy Đệ Tử Quy.]

Vì ông có lập chí, vì ông có thời gian dài không gián đoạn, sáng và tối đọc qua một lần, cho nên ông nâng cao rất nhanh.

[Tôi là để bạn kiểm điểm xem ngày hôm nay bạn phạm những gì trong Đệ Tử Quy nhớ.]

Ví dụ Đệ Tử Quy vừa dạy là: “Ân phải báo, oán phải quên”. Thế là lãnh đạo giúp mình bao nhiêu, đang ví dụ lãnh đạo thôi ạ, thế xong bắt đầu lãnh đạo vừa mới quát cho một câu cái, thế là thôi, thế là cuối cùng tất cả những cái ân tình của lãnh đạo quên hết, chỉ còn nhớ trong lòng sâu sắc cái việc gọi là: Ông, à, ông quát tôi nhớ!

Thế là bạn đi ngược lại Đệ Tử Quy rồi. Bạn đã đi ngược lại Đệ Tử Quy rồi. Vậy thì làm gì mà họa nó không đến.]

♣ Buổi sáng đọc để nhắc nhở chính mình, hôm nay phải làm được những giáo huấn ngay trong Đệ Tử Quy.

♣ Buổi tối khi đọc, chúng ta phải phản tỉnh một lúc, ngày hôm nay đã làm được điều gì, khích lệ cho mình một chút. Những điều nào chưa làm được phải cố gắng hơn, sau không được làm nữa, sau không được tái phạm.

[Đó ạ, Tôi đọc thì để phản tỉnh xem mình mắc lỗi gì, còn sáng đọc để làm gì ạ? Để nhắc nhở ngày hôm nay nhớ nhá, đừng có phạm cái điều nào trong Đệ Tử Quy. Ba tháng chắc chắn là sẽ khác.]

Mà đây không phải chỉ thầy Thái nói, tôi thấy nhà tôi là như thế. Tôi đã kể cho các bạn nghe gia đình nhà tôi thì cư sĩ Hằng thì đã bị một cái tai nạn, tức là sau khi để Chu Bi được có ba ngày thôi thì bị liệt toàn thân. Thế

đến khi đưa vào bệnh viện thì người ta nói là bị u máu cột sống, thế và sau đấy thì phải phẫu thuật.

Thế đến khi phẫu thuật xong thì bác sĩ mặt buồn rười rượi và nói rằng là:

- Chắc là khó lắm.

Về sau thì, mấy ngày sau thì cũng có vị bác sĩ thì cũng có nói thêm một câu là:

- Nếu có đi lại được thì đây là phúc nhà ông bà to, nhưng mà phải xác định là sẽ tàn tật suốt đời.

Tôi hỏi là:

- Vậy tàn tật là như thế nào?

Thì bác sĩ có nói:

- Sẽ phải đeo cái nẹp nặng suốt đời tập tễnh.

Thứ hai là trường hợp của cư sĩ Trung. Mặc dù là học hành giỏi, không phải không giỏi, đi thi Lý của thành phố được giải ba. Thế và đồng thời thi vào đại học Kinh Tế Quốc Dân, khoa Tài Chính Ngân Hàng là cũng gọi là năm đấy là cũng suýt soát 28 điểm thì mới được vào cái khoa đấy. Vậy mà cư sĩ Trung khi ra trường thi 8 nơi, thi xin việc 8 nơi trượt cả 8. Đó!

Còn cư sĩ Hằng thì bị cái tai nạn vậy.

Đến khi tôi gặp được Đề Tử Quy, thì tôi quyết định là cho cả Cư sĩ Hằng, Cư sĩ Trung vào để học và dạy Đề Tử Quy.

Bởi vì các vị ấy không chịu học. Các vị ấy đọc ời ời hai ba câu cho mẹ yên tâm. Các vị không chịu học, vậy còn cách gì? Định đưa vào phải dạy 2 lớp. Cư sĩ Hằng thì dạy cái lớp các cháu nhỏ thế này, cư sĩ Trung thì dạy các cháu lớn hơn. Thế là khi vào dạy cả hai lớp, thì các vị ấy muốn dạy thì các vị ấy phải học, không thì có gì đến để mà nói với trẻ con? Cuối cùng các vị ấy phải học, thì ngấm dần vào trong đầu. Và đến bây giờ thì có thể nói. Trước mắt, tôi có thể nói rằng là chuyển cảnh hẳn.

Cư sĩ Hằng, các bạn đã nhìn thấy, đi lại bình thường. Đây là về họa. Và sau đấy lại sinh thêm Chu Bông. Chu Bi - đưa đầu thì mổ đẻ, vậy đưa thứ 2 sinh thường, mẹ khỏe con khỏe. Mà các bạn đã từng nghe đấy, Bông mới có hơn 2 tuổi mà đọc Đệ Tử Quy bốn khổ. Cô Nhàn cứ bảo là phải ghi âm lại, đọc thuộc lâu lâu bốn khổ. Và cái điều khác là trước đây nếu như tôi nói hai con tôi, cư sĩ Hằng tôi nói là: “Đáng nhẽ mẹ sẽ đặt tên con là Lê Thị Lợi, vì làm sao? Vì chỉ có lợi thôi, tính toán cả với mẹ từng đồng từng hào”.

Cư sĩ Trung thì tôi đặt là Lê Văn Danh, chỉ có câu danh thôi, lúc nào cũng thích người ta khen giỏi. Đối xử với cha mẹ là mẹ ốm thì mua về có 50 nghìn một cái thang thuốc, mà lúc ấy đi làm rồi, về tính tiền với mẹ.

Nhưng từ sau khi cả hai vị ấy vào Đệ Tử Quy, thì bây giờ tôi thấy hoàn toàn là chuyển cảnh. Cư sĩ Trung thì công ăn việc làm rất tốt. Cư sĩ Hằng cũng thế. Mà tất cả bây giờ chỉ có là cha mẹ cần cái gì chúng con cúng dường hết, cha mẹ muốn chúng con xin đáp ứng hết, thực hiện đúng Đệ Tử Quy.

Cha mẹ ốm, lặn lội kể cả 12 giờ đêm. Hôm tôi ăn phải cái lá bỏng xong về tôi cứ bị mẩn ngứa này. Tôi bảo chết rồi, 11, 12 giờ đêm mà nó cứ như bị dị ứng này, cư sĩ Trung lấy xe đi khắp các bệnh viện, bởi vì lúc ấy các cửa hàng đều đóng cửa, để tìm mua bằng được cái thuốc về cho tôi, lúc đấy khoảng 1h đêm.

Thế là đối với cha mẹ thì cả hai người đều thực sự quay đầu, và khi cả hai người đều quay đầu tôi thấy bắt đầu phước đến. Tí nữa chúng ta sẽ học, là khi hiểu để thật, lúc ấy phước sẽ đến họa sẽ đi. Cho nên đây là bài học thật sự, các bạn cứ thử 3 tháng mà xem, sẽ khác.]

Như vậy liền có thể nhận được kết quả tốt, có thể là “trường thời huân tu”.

[Đấy, thầy giảng “trường thời huân tu”.]

Chữ “trường thời”, nhớ sáng đọc một lần để nhắc nhở mình, tôi đọc một lần để phản tỉnh xem mình bị lỗi gì.

[Bạn chân thực làm. Tôi thấy rồi ạ. Tôi thấy, tôi vẫn nói là ở đạo tràng ta tôi thấy có những vị là chắc chắn 100% vì tôi biết cách đây gần 20 năm

rồi, là chuyển họa thành phúc. Vị ấy không thích nhắc tên nên tôi cũng không nhắc.]

2. Chữ “Tu”

[Trường thời huân tu mà.]

Tu là tu sửa cách nghĩ, cách làm, cách nói, từng giờ nhắc nhở chính mình tu sửa.

[Biết được lỗi lầm là, là gì ạ? Nếu bạn biết được lỗi lầm, bởi vì thực ra khi bạn mắc khuyết điểm bạn không hề biết là bạn mắc khuyết điểm. Vậy khi bạn biết được lỗi lầm của bạn thì đây gọi là Giác ngộ.]

Sửa lỗi lầm là gì ạ? Là tu hành, đúng rồi ạ. Tu là sửa cách nghĩ, cách làm, cách nói, từng giờ nhắc nhở chính mình tu sửa.]

Tu sửa ngay lúc bạn đối diện với người qua lại với bạn, tu sửa ngay lúc đó.

[Lại ví dụ nhớ, Đệ Tử Quy có dạy là gì? “Gặp người lớn, ở trên đường, nhanh đến chào; Người chưa nói, kính lui đứng; Gặp người già, đang đi bộ; Phải xuống ngựa, phải xuống xe, đến thăm hỏi; Đợi người đi, hơn trăm bước, mới quay đi”.

Như thế tức là khi bạn gặp trưởng bối bạn phải xuống ngựa, xuống xe. Đương nhiên không cần là đang trên đường cao tốc bạn phanh kít cái, không cần nhớ. Bạn nhớ những lúc đấy. Xuống ngựa xuống xe đến thăm hỏi, sau đấy thì đợi người đi hơn trăm bước mới quay đi, bạn thể hiện cái sự cung kính.

Đây là đúng với cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Tức là gì? Khi các bạn nói chuyện với tôi, như cư sĩ Nhân văn thường là “em coi cư sĩ Bà như cô giáo”, ví dụ tôi nói xong xuôi đâu đấy, bao giờ cư sĩ Nhân cũng là người sau cùng câu A Di Đà Phật cuối cùng. Chứ không phải là tôi nói xong rồi bên kia không cần trả lời, bỏ lửng.

Cho nên cái câu gọi là: “Quá do đài, bách bộ dư” hay là “Tiễn người đi, hơn trăm bước, mới quay đi”, ý tôi nói đây là gì? Tức là khi bạn đối diện với người qua lại, bạn phải tu sửa từng giờ từng phút ngay lúc đó. Lúc nào

mình cũng phát hiện ra ngay là điều này mình đã phạm Đệ Tử Quy rồi, điều này mình đã phạm Đệ Tử Quy rồi. Đó, bạn phải “trì”, là phải nắm giữ được Đệ Tử Quy trong tâm thì bạn mới có thể phát hiện ra điều đấy.

Cũng lần trước khi tôi viết thư cho Pháp sư, thế thì sau khi viết thư xong thì Pháp sư có trả lời, hai bên trả lời qua lại như này. Thế thì sau khi trả lời xong thì đã kết thúc, thế là tôi A Di Đà Phật, là: “Nam mô A Di Đà Phật, đệ tử kính chúc Pháp sư lục thời cát tường, pháp duyên thù thắng. Đệ tử cung kính cúi đầu đảnh lễ”. Mình học lễ.

Thế xong rồi Pháp sư lại gửi lại, lại chào mình: Nam Mô A Di Đà Phật, lại “Kính chúc Cư sỹ...”. Đấy Pháp sư cũng học lễ, học Đệ Tử Quy. Tôi lại viết lại, Pháp sư lại viết lại cũng chỉ có mỗi một câu như thế 3 lần. Thì cuối cùng tôi phải xin phép: “Thưa Pháp sư, xin cho con vừa là đệ tử, vừa là coi như là như học trò thôi, và đồng thời là về tuổi đời, tất cả các thứ đệ tử coi Pháp sư như một cái vị thầy. Cho nên cho phép con được nói lời sau cùng, vì con đã học Đệ Tử Quy: “Quá do đãi, bách bộ dư”. Sau khi tôi viết thư đấy xong thì Pháp sư không quay trở lại, là lại: A Di Đà Phật, chúc Cư sỹ nữa.

Mà Pháp sư bạn biết không? Sinh năm 1950, tức là vừa hơn tuổi mình, mà vừa gọi là nếu mà đứng ở trên cái vị trí tu tập thì Ngài có một cái vị trí như thế. Vậy mà Ngài học lễ đến như thế, không bao giờ chịu nói cái câu gọi là trước tôi cả, cứ tôi xong thì Pháp sư lại chào lại, 3 lần như thế cuối cùng tôi phải tự phải xin phép: “Con cũng đã học Đệ Tử Quy rồi, vậy cho phép con được nói lời sau cùng để chào Pháp sư”. Thế lúc ấy Pháp sư mới thôi và từ đấy Pháp sư để cho tôi nói lời sau cùng. Không thì cứ đi qua đi lại mãi. Đấy ạ, các bạn thấy đấy.

Tiền sỹ Thái giảng tiếp:]

Có một người bạn, anh ấy chia sẻ với tôi, anh nói anh khó sửa nhất chính là hay nói lỗi người. Vì mấy mươi năm nay nói thị phi quen rồi. Anh cũng rất dụng công, sớm tối đều đọc Đệ Tử Quy qua một lần.

Kết quả, mỗi lần ngay sau khi anh muốn nói xấu, tốt, đột nhiên câu kinh văn trong Đệ Tử Quy liền xuất hiện: “Nhân hữu đoản, thiết mạc yết; Nhân hữu tư, thiết mạc thuyết”, có nghĩa là “Khuyết điểm người đừng boi móc; Chuyện riêng người chớ nói ra”.

[Nếu các bạn không học Đệ Tử Quy, các bạn sẽ thị phi thoải mái, không có ai để ý là đây là một cái lỗi.

Bước thứ hai, đáng nhẽ ra là bạn cũng quên, bạn học Đệ Tử Quy bạn cũng quên, xong đến tối bạn kiểm điểm bạn mới thấy là: Ô! Hôm nay mình phạm những cái này, cái này, cái này.

Nhưng đến bước thứ ba, học Đệ Tử Quy mà thuộc rồi thì vừa mới nói xong một cái các bạn biết ngay: Thôi chết rồi, mình phạm Đệ Tử Quy rồi, không cần phải chờ đến tối để kiểm điểm nữa.

Đến bước thứ tư, tức là bạn giống anh này, sắp sửa nói thì biết ngay là mình phạm Đệ Tử Quy rồi, không nói nữa.

Đến bước thứ năm, bạn không nói nữa, là bạn thành công. Đó ạ, bạn cố gắng làm sao luyện đến bước thứ năm, còn anh này khi đọc đến đây là tôi biết đến bước thứ tư rồi. Vì anh bảo đây này: “Mỗi lần định nói xấu, nói tốt thì đột nhiên câu kinh văn trong Đệ Tử Quy liền xuất hiện ra ngay”.

Vì sao tôi biết? Lúc đầu tôi cũng y như thế, buổi tối tôi mới kiểm tra xem tôi sai ở chỗ nào. Về sau tôi nâng cấp lên là: “Nhất nhật tam tỉnh”, là một ngày phải 3 lần tỉnh ngộ xem mình sai ở chỗ nào?

Sau đến cái bước thứ ba là không cần phải đến tối tôi mới kiểm tra nữa, mà tôi vừa mới nói xong cái, tôi vừa mới có hành vi sân si với người, tôi vừa mới tức tối lên cái tôi biết sai ở câu nào rồi.

Sau khi tôi biết như thế, đến bước thứ tư, tôi chuẩn bị phát ra cái hành vi của mình, lời nói hoặc là hành động là tôi biết ngay: Chết rồi, phạm rồi, không nói nữa.

*Đến bước thứ năm là cuối cùng bạn tiêu luôn. Nhưng không phải là bạn tiêu được tất cả đâu bạn nhớ, cứ dần dần dần dần, mỗi một ngày bạn tiêu một tí, gọi là: **“Cửu nhật tâm, nhật nhật tâm, hựu nhật tâm”**. Tức là như cái người kỳ ghét bản, bạn nhiều ghét nó bám hết rồi, nó che hết cả cái, cái “Nhân chi sơ, tính bản thiện” rồi. Vậy mỗi ngày bạn tu hành bạn sửa một tí như bạn kỳ ghét, thì dần dần cái “tính bản thiện” nó sẽ gọi là lộ ra ngoài.*

Đó ạ, đây là chữ “Tu”. Đó ạ, anh nói đấy. Sớm tối anh đều đọc qua một lần, kết quả một lần, khi anh muốn nói xấu, nói tốt, đột nhiên câu Kinh văn trong Đệ Tử Quy liền xuất hiện ra: “Nhân hữu đoản, thiết mạc yết; Nhân hữu tư, thiết mạc thuyết” (Khuyết điểm người, đừng bới móc; Chuyện riêng người, chớ nói ra)] liền hiện lên trong đầu anh, miệng của anh lập tức đóng bít lại.

[Đấy. Chuẩn bị là lượng thành chất rồi.]

Đây gọi là trải sự luyện tâm, trải qua những sự việc này, không ngưng ở nơi đó tu sửa cách nghĩ cách nhìn, tu sửa ngay trong cách nghĩ cách nhìn của mình.

[Bạn mà không tu sửa trong cách nghĩ thì có rất nhiều khi, lần trước cư sĩ Loan đã chia sẻ một câu mà hỏi tôi đấy:

- Con rất muốn rằng là đoạn ác để tu thiện, nhưng bây giờ không thể nào bảo được, cái đầu này nó cứ nghĩ lên ý nghĩ ác.

Các bạn có bị thế không ạ? Có! Tức là các bạn đều có tu. Còn nếu các bạn không tu, các bạn sẽ không hề biết được rằng là có một cái ta bên cạnh để kiểm soát được cái ý nghĩ này, là nó cứ mọc lên những ý nghĩ ác. Đấy, cho nên mới nói là cái ta không phải là ý thức mà.

Tôi nhiều khi như thế cuối cùng phải như thế nào ạ? Ví dụ mình ghét cái người này, xảy ra, ví dụ mình, mình bảo: “Ừ, rồi thế nào rồi cũng gặp quả báo đây”. Trong đầu mình vừa lóe lên thế, mình biết: Thôi chết rồi, mình thế này là mình mong cho người coi như là thất bại là mình sai rồi, là mình vi phạm cả Công Quá Cách, cả Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, cả Đệ Tử Quy rồi.

Khi mà nó mọc lên một cái ý như thế, tôi lập tức phủ nó đi, nhưng không được. Các bạn có bị thế không? Vâng ạ, phủ đi không được, nó lại mọc lên, phủ đi không được, nó lại mọc lên.

Tôi nhớ đến lời Hòa Thượng, lúc đấy tôi bắt đầu liên tục đứng dậy: “A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật...”. Tập trung vào câu A Di Đà Phật cho đến khi nào cái ý nghĩ nó dập xuống thì tôi dừng. Nhưng bắt đầu dập xuống, bắt đầu khi bắt đầu nó lại nổi lên, thì tôi lại tiếp tục. Phải công phu thật sự như thế đấy bạn ạ.

Khi bắt đầu bạn kiểm soát được ý nghĩ của bạn, thì bạn sẽ biết ngay ý nghĩ nào thiện, ý nghĩ nào ác, mà bảo nó không được. Cho nên mới nói rằng là cái ý nghĩ này không phải là ta.

Chúng ta thì tưởng là cái thân tứ đại này chính là ta. Người phương Tây thì có một cái nhà triết học thì nói: “Cái thân vật chất này không phải là ta”, mà là cái gì? “Ta tư duy”, tức là còn cái tư duy này thì “ta tồn tại”. Nhưng cái “ta tư duy” đấy cũng không phải là ta, bởi vì vừa mới chia sẻ với các bạn, cái ý nghĩ mà mọc lên ác, bạn có một cái đi bên cạnh nó kiểm soát được, nó biết là: À, mình lên một cái ý nghĩ ác.

Đây gọi là trải sự luyện tâm, trải sự luyện tâm, các bạn phải trải qua được những cái giai đoạn như Hòa Thượng nói. Khi các bạn nổi lên những ý nghĩ ác, các bạn muốn dùng câu A Di Đà Phật đè nó xuống, nếu các bạn không công phu từ cái nền tảng tu hành này, bạn không đè được nó, bạn không thể đè được nó. Đặc biệt khi đang chuẩn bị sân với chồng, đang điên tiết hết cả lên rồi, bây giờ bảo dùng câu A Di Đà Phật mà để đè xuống, không sân với chồng nữa có được không? Không được, tôi đảm bảo với các bạn không được, vì tôi đã bị rồi.

Tôi đã nhớ lời Hòa Thượng dạy, tôi chạy ra ngoài hè, tôi kể với các bạn, chạy ra ngoài ban công, tôi uống một cốc nước lạnh, hai cốc nước lạnh, ba cốc nước lạnh để tôi đè cái cơn sân này xuống nhưng không đè được. Dùng câu A Di Đà Phật đè xuống, không đè được.

Vậy lại phải đi từ cái bước thấp hơn, là như Hòa Thượng nói là gì ạ? Hàng ngày bạn phải học tan nhát và không khống chế. Không khống chế chồng, đây kể cả chồng, cả vợ nhưng vì các bạn phần lớn là nữ mà. Không khống chế cấp dưới, không khống chế con: “con phải học tiến sĩ”, rồi nó không được cứ khống chế nó, rồi sân si âm lên, chồng cũng thế. Bước đầu tiên bạn phải học không khống chế.

Bước thứ hai, bạn phải học tan nhát. Không khống chế tức là khi bạn đối người, đối vật, đối việc bạn không được khống chế. Tan nhát tức là khi vật, việc, người đối với bạn, bạn phải tan nhát. Thế nào cũng được, có cũng được, không có cũng được, bị người lấy mất tiện nghi cũng được, bị người lừa cũng được. Thế nào cũng được.

Khi bạn học được hai cái giai đoạn vừa không khống chế, vừa tan nhát đấy thì bạn dùng một câu A Di Đà Phật bạn phủ thì được. Và cái chuyện không khống chế, tan nhát chính là đang dạy bạn Đệ Tử Quy đấy.

Chúng ta đã kết thúc 2 nội dung trong mục I: “Phương pháp học Đệ Tử Quy”, đó là “nhất môn thâm nhập, trường thời huân tu”.

Vâng ạ! Thời gian của chúng ta đã hết, bài chia sẻ của chúng ta hôm nay tạm dừng ở đây.

Ngày mai chúng ta sẽ nghe Tiến sĩ Thái tổng kết lại thái độ học tập Đệ Tử Quy. Sau đó chúng ta sẽ chuyển sang mục II: “Giảng giải tiêu đề Đệ Tử Quy”.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào bài học ngày mai xin cảm ơn.]
